

Kmetijski svetovalec

Apnimo našo zemljo!

Ako motrimo talne profile našega okraja, bomo prišli do zaključka, da tvori okraj v pogledu razvoja svojih tal vse mogoče medsebojne prehode. Brez dvoma spada med množstvo raznih agrotehniških mer, katerih se že danes poslužuje v večji meri, vse socializirano kmetijstvo, tudi apnenje. Apno najdemo v tleh v raznih oblikah. Najdemo ga absorbiranega na talne zeolite, kjer se smatra za varuha talne rodovitnosti, nahaja se vezano na brezvodne, težko topeljive silikate, kjer tvori zadnje rezervo, pa tudi vezano na žveplo, solno in solitno kislino ter razne organske spojine (humate). Največja in najznačilnejša količina apna pa se nahaja v zemlji vezana na ogljikovo kislino in je v bistvu merodajna za presojo, ali ima zemlja dovolj apna ali ne.

Napreden gospodar lahko vsaj približno sam ugotovi, ali vsebuje njegova zemlja dovolj ogljikovikislega apna. Kupi si malo koncentrirane solne kisline in jo razredči z enako količino vode. V čašo ali kako drugo stekleno ali porcelanasto posodo daj nekoliko presajane zemlje, ter jo polij z razredčeno solno kislino. Ako zmes pri tem ne zašumi, je to znak, da zemlja ne vsebuje znatnejše količine apna. Pri rahlem, kratko trajajočem šumenju vsebuje zemlja približno 1—2%, pri močnejšem, kratko trajajočem šumenju 2—5%, pri močnejšem, dalje časa trajajočem pa več kot 5% apnenega karbonata. Ako zemlja v stiku s solno kislino že samo rahlo zašumi, je znamenje, da vsebuje dovolj apna, ker je 1% apna v splošnem zadosten in je v takem slučaju vsako apnenje odveč (za kulturne rastline 0,4% že dovolj). Ako pa zemlja niti rahlo ne zašumi, tedaj ji verjetno apna primanjkuje. V takem slučaju se bomo lahko poslužili apnenja — zlasti pa, ako opazimo, da rastejo na prizadetem zemljišču kisle trave: kislina, preslica, mah in podobne rastline, ki uspevajo predvsem na kisljih tleh. Ako si poskušamo nismo dovolj sigurni, bomo napravili raje poizkus v malem in apnili prvo leto manjši kos zemljišča ter na tem kosu opazovali uspeh apnenja.

Koristnost apnenja za naše kulturne rastline in zemlje je raznolika. Apno je predvsem neobhodno potrebna hranilna snov, saj odzame zemlji na 1 ha srednje letine:

pšenica 30 kg apna;
krompirja 76 kg apna;
graha 118 kg apna;
lucerna 242 kg apna.

Vidimo torej, da razne rastline rabijo različne količine apna. Najmanj žitarice, nekaj več okopavina, največ pa metuljnice. Zlasti lucerna in domača detelja. Apno se kopiči predvsem v listih, mnogo manj ga je v zrnu in koreninah. Zato se zlasti obnese apnenje pri onih rastlinah, ki razvijajo mnogo listov.

Kako pa zboljšuje apno lastnosti tal? Prvo zboljšuje fizikalne lastnosti. Drobcji apna se pomešajo med najmanjše sestavne drobce zemlje (glinaste delce in humusove koloidne) in jih zgrušujejo ter tako ustvarjajo talni slog. Zato je apnenje posebno važno na težkih tleh, ki se težko obdelujejo in lahko razkrajajo. S preudarnim apnenjem lahko slog

takih tal izdatno izboljšamo, ter tako omogočimo boljši razvoj rastlinstva.

V kemičnem pogledu se kaže koristen učinek apnenja v tem, da razkisa apno humozne kisline in da razkrajajo razne škodljive talne sestavine. Za rastlinstvo neugodna kislja reakcija tal z apnenjem se lahko spremeni v ugodno nevtrarno. Na spojine kalija deluje apno tako, da jih zamenjuje v zeolitih in jih pretvarja v rastlinam dostopno lahko topljivo obliko.

Prevelika količina apna v zemlji pa asimilacijo kalija lahko tudi ovira, zlasti ako je kalija v zemlji le malo. Zato ima nesmotrno apnenje lahko za posledico zmanjšanje žetvenih donosov, čemer pa se lahko izognemo, ako istočasno izdatno gnojimo tudi s kalijevimi gnojili. Nekoliko kisle zemlje lahko mirno apnimo in po nekoliko dneh gnojimo s superfosfatom. Opreznejši pa moramo biti z apnenjem, če gnojimo s kostno moko ali Thomasovo žindro in to zlasti pri lahkih peščenih zemljah. V takih slučajih zmanjša apno topljivost fosfornih gnojil in posledica se pokaže lahko v zmanjšanju pridelka, zlasti ako gnojimo rastline, ki sprejemajo fosforno kislino le v lahko topljivo obliko (koruza, pšenica, oves). Zato navadno zadržuje pri takem gnojenju že apno, ki ga ima Thomasova žindra ali kostna moka. Seveda pa igra pri učinku apna na fosforno kislino odločilno vlogo sestava in reakcijska sposobnost zemlje.

Slednjič deluje apno ugodno tudi na biološke procese v zemlji, ker pospešuje razkroj hlevskega gnoja in humusa in tvorbo solitra, ki se smatra kot najprikladnejša dušičnata spojina pri prehrani rastlinstva.

Omenil bi še, kaj vse se mora uporabiti za apnenje:

1. zmlati apnenec, ki ima finočo najmanj 90% in vsebuje najmanj 50% apna (Ca O);

2. žgano ali živo apno, zmlato ali v kosih z vsebino najmanj 90% apna;

3. apneni prah (odpadki pri apnenicah) z najmanj 50% apna;

4. zmlata sadra z najmanj 26% apna;

5. zmlati lapor z najmanj 45% apna in finočo najmanj 80%. V lahkih in srednje težkih zemljah uporabljamo za apnenje zmlati apnenec, ker je cenejši kot žgano apno in bi v lahkih zemljah žgano apno preveč energično delovalo.

Žgano apno se sicer v razmeroma kratkem času spremeni v isto sestavino, kakor jo ima zmlati apnenec. Vendar je njegov učinek izdatnejši, ker so delci žganega apna finejši od delcev zmlatega apnenca, učinkovitost v vodi netopljivih gnojil je pa tem večja, čim finejši so posamezni delci. 50 kg žganega apna vsebuje približno enako količino učinkovite snovi kot 90 kg apnenca, zato se žganega apna navadno uporablja pol manj kot pa zmlatega apnenca. Žgano apno v kosih je treba pred uporabo pogasiti z zadostno količino vode, tako da je popolnoma ugašeno in razpade v moko ter se lahko trosi.

Apneni prah (odpadki apnenic). Gnojilno učinkovitost teh odpadkov je v teži med učinkovitostjo zmlatega apnenca in žganega apna.

Zmlati lapor. Tega se nanese na za apnenje določeno zemljišče, kjer ga

Dom in šola

Dosedanji roditeljski sestanki v Gorišnici so pokazali, da se roditelji v pretežni večini zavedajo važne povezave doma in šole.

Kar so pokazali prejšnji sestanki, je ponovno potrdil sestanek prošle nedelje: starši so se v velikem številu odzvali vabilu na sestanek. O teh starših smemo trditi, da se v polni meri zavedajo svojih vzgojnih dolžnosti. So pa še v tukajšnjem šolskem okolišču starši, ki jim je čut dolžnosti neznanka in prav te starše smo pogrešali na sestanku, boljše rečeno: pri skupnem reševanju vzgojnih problemov.

Tov. šolska upraviteljica je vsem onim staršem, ki z ljubeznijo in skrbjo sledijo razvoju svojih otrok, izrekla zahvalo. Prav tako se je zahvalila za izkazano pomoč in sodelovanje pri prireditvi Novoletne jelke.

Predavatelji so se dotaknili, marsikaterega važnega vzgojnega vprašanja, tako: vzgoje v družini, discipline, šolskega obiska. Tov. Čokl je podal staršem politično perspektivo v odnosu vzgojnega razvoja.

V Gorišnici je sedemletka. Nekateri starši, maloštevilni sicer, se doslej še ne zavedajo pomena take šole. Ne, da bi bil proti šoli iz utemeljenih razlogov, ampak ji je pač nasproten, ker je zanj nekaj novega, nekaj, čemur njegova miselnost ne more slediti. Če ga boš vprašal, zakaj je šola nasproten, bo preprosto

odgovoril: »Sem proti, ker sem proti!« Kot že povedano, je takih primerov kaj malo v šol. okolišču Gorišnica. Več pa je še staršev, ki svojim otrokom ne dovolijo dovoljnega časa za učenje in jih pogostokrat vprezajo v prekomerna dela. Deca bi se prav rada učila. Lizika je prosila: »Veste, pa ateku povejte, naj mi pustijo časa za učenje!« Grajati pa je one starše, ki dovoljujejo, da ostajajo otroci po cele noči na kolinah, gostijah. Ne le, da se kratki otrokom prepotrebni počitek, dvmljiva je tudi vzgoja v družbi opitih ljudi. Ni pa hujše maščevalke kakor je zgrešena vzgoja. Primerov, ko bi lastni starši zastupljali nežni otroški organizem z alkoholom zavestno, skoraj ni, so pa še nekatere matere, ki iz nevednosti in iz nezadostnega čuta odgovornosti omamljajo deco v najnežnejši dobi z alkoholom, »da je otrok miren«. Tu ni tolikanj mati zločinca, temveč nevednost. Zato v borbo proti nevednosti! Zavedajmo se njenih zlih posledic!

Hočemo zdrav, trezno misleč, moralno krepak naraščaj!

Nova pota hodimo, pota v lepšo bodočnost in prav je, da so starši šolskega okolišču Gorišnice spoznali, da je tako in da žele svojim otrokom res vse najboljše. Prošnja pionirke Lizike pa naj velja vsem staršem: »Pustite deci dovolj časa za učenje!« Sodelovanje doma in šole pa more in mora doprinesiti le najboljše sadove.

To iskreno žele
vzgojitelji in — vsi.

Ali je to uslužbenec SAP-a?

4. decembra 1948, ob 15.45 sem vstopil med drugimi sopotniki v Ptuj v avtobus. Videl sem, da je nekaj tovarišev iz oddaljenih krajev iz Haloz ostalo v Ptuj, ker niso dobili vozniških listkov. V avtobus je vstopil tudi uslužbenec SAP-a

pustimo ležati na površini v večjih ali manjših kosih, da polagoma razpade.

Z vsemi opisanimi gnojili apnimo že v jeseni, pozimi ali v najzgodnejši pomladi. Le sadra se trosi v vlažnem podnebnju šele spomladi. Včasih trosimo sadro tudi na list, zlasti pri detelji in lucerni. Sadra ne poškoduje listov in prvi izdatni dež jo izpere z rastlin. Sadra sprejema kalijeve spojine v topljivo obliko še bolj energično kot ostala apnena gnojila, služi pa tudi za izvor asimilacije žvepla. Sadranje posebno dobro podnašajo metuljnice (lucerna, domača detelja), ker vsebuje mnogo beljakovin, katerih sestavni del je tudi žveplo. Na 1 ha se vrže 1000—3000 kg zmlatega apnenca. Na močno kislta tla do 5000 kg. Boljše je vsekakor apnenje kisljih tal, kot pa samo enkratno apnenje z večjo količino. S primernim apnenjem znatno zboljšujemo plodnost zemlje in povečamo pridelke. Važno pa je tudi, da zemljo ne samo apnemo — nego jo tudi gnojimo z ostalimi hranilnimi snovmi — dušikom, fosforno kislino in kalijem.

Dipl. Ing. Zorec Egon

z imenom Ivanuša, kar mi takrat ni zadalo nobene opazke. Ko privozi avtobus do prve postaje v Turnišču, je imenovani tovariš izstopil in naložil na avtobus tam se nahajajoče dvokolo, kar je sicer proti vsem predpisom. Nato pa je stopil za avtobusni voz in vršil po zadnjem kolesu svojo malo potrebo, kljub temu, da so ga potniki opazovali in se nad tem zgražali.

Zvedel sem, da se je imenovani tovariš peljal v Žetale po privatnih poslih.

Vprašam se namreč, zakaj je moral ostati v Ptuj, več tovarišev brez koles in so morali iti peš v oddaljene kraje brez koles, a uslužbenec, ki je imel svoje dvokolo, pa se je z istim peljal v avtobusu.

Kolikor mi je znano, ni bil to edini slučaj.

Ne čudil bi se človek, ako bi kaj takega storil kak neveden človek ali človek, ki ima polomljeno kolo, ne pa uslužbenec, kateri bi v prvi vrsti moral bolj spoštovati uredbe in predpise kot kdor koli drugi.

Nace

Razpis tekmovanja med izobraževalnimi tečaji

Ze so se pričeli izobraževalni tečaji, ki bodo v zimskih mesecih pripravili kmečko mladino, pa tudi odraslo kmečko prebivalstvo na naloge, ki jih čakajo v letu 1949. Ti krožki bodo izpopolnili njihovo splošno izobrazbo, jih podkvalili temeljito v kmetijski stroki in hkrati širili socialističnega duha, kar vse je potrebno za zavestno socialistično preobrazovanje na vasi. Glavna predmeta na teh tečajih sta združništvo in kmetijstvo, poleg tega pa se poučuje slovenščina, zgodovina narodnoosvobodilne borbe, ekonomika FLRJ in računstvo. Da bo v izobraževalnih tečajih delo čim uspešnejše, da bo čim bolj ustrezalo svojemu namenu, da bo v tečajih sodelovanje vseh sodelujočih čim bolj živo, razpisuje Izvršni odbor Ljudske prosvete Slovenije tekmovanje, in sicer v sledečem:

1. Kakšna je udeležba (število obiskovalcev glede na celotno število prebivalcev okoliša, v odstotkih).

2. Kolik je reden obisk vpisanih (v odstotkih).

3. Koliko učnih ur smo imeli

4. Kako vodstvo samoiniciativno premaguje tehnične zapreke (razsvetljava, kurjava, prevoz predavateljev, nabava papirja).

5. Čas trajanja tekmovanja. Tekmovati pričnemo 5. januarja 1949 ter tekmujejo do zaključka izobraževalnih tečajev. Prvi rezultati tekmovanja bodo objavljeni na dan stoletnice Prešernove smrti, zato pošljite poročila o uspehih tekmovanja na okrajni ljudskoprosvetni svet do 5. februarja 1949. 10. februarja 1949 morajo biti poročila o izidu prvega razdobja tekmovanja na Izvršnem odboru Ljudske prosvete Slovenije. Tekmujejo tečaji v okraju med seboj in okraji med seboj. Okrajne prvake izbere na osnovi tega pravilnika okrajni ljudskoprosvetni svet. Najboljše okraje izbere na osnovi poročil okrajnih ljudskoprosvetnih svetov Izvršni odbor Ljudske prosvete Slovenije.

7. Nagrade. Okrajne prvake nagrade okrajni ljudskoprosvetni sveti. Najboljši okraj pa Izvršni odbor Ljudske prosvete Slovenije.

Izvršni odbor
Ljudske prosvete Slovenije

SAH

Na brzopotnem turnirju za mesec januar je dosegel prvo mesto Podkrajšek Janez s 15 točkami (od 16 mogočih). Slede Rudolf s 14, Toš 13 in pol, Drotečnik in Pešl 10, Podkrajšek R. sl., Košir in Požlep po 8 in pol, Kanceler 8 ter Perger in Podkrajšek R. ml. po 6 točk. Naslov prvaka za mesec december si je prisvojil Zoman s 13 točkami, slede Podkrajšek Janez 12 in pol, Rudolf 11 in pol, Pešl, Toš in Podkrajšek R. ml. po 9 ter Senčar in Šunjevič po 7 točk itd.

ZAHVALA

Pionirski odred »Zoje Kosmodemjanske« se najtolepeje zahvaljuje lovski družini Žetale-Rogatec, ki je na svojem družabnem večeru zbrala 820 din prostovoljnih prispevkov za našo mlečno kuhinjo.

Leninovo pisanje

Gozdov je v Sibiriji mnogo. Tam so taki gozdi, da hodiš dan, pa tudi dva, a jim še ne vidiš ne konca ne kraja.

In med sibirskimi kmeti je bila že izza davnih dni uvedena navada: kadar je primanjkovalo zemljišča za posev, so izsekali kos gozda, zložili tam spomladi velike grmade ter z ognjem požgali staro travo, šore in dračje. Potem so tisti kos preorali. Tako je nastalo polje in na polju so sejali žito.

Tako so delali tudi šušenski kmetje. In evo, nekdo se je pripetila takale reč: kmetje so jeli na svojih zemljiščih požgati lansko travo in suho dračje, ogenj pa se je razgorel in preskočil na državni gozd. In v tem državnem gozdu je zgorelo mnogo smrek.

Pripeljal se je gozdni nadzornik — ta je varoval državni gozd — in jel pozvedovati, kdo je kriv. Zvedel pa ni nič in tako se je spet odpeljal.

Čez nekaj časa se je v Šušenskem raznesel glas: nadzornik je naznanil gosposki, da se je gozd vnel po krivdi nekega šušenskega kmeta, Dmitrija Daniloviča.

Očitno nadzornik ni maral priznati, da nič ne ve, pa je bil pokazal na prvega, ki mu je prišel na misel.

Ta kmet je živel nedaleč od tiste kočice, kjer se je bil Lenin nasešil. Pa ti stopa nekdo Dmitrij Danilovič slabe volje po ulici. Naproti mu pride — Lenin.

»Kaj si tako potr, Dmitrij Danilovič?«

»Kakšen pa naj bom, Vladimir Ilič... nesreča me tepe.«

In je razložil Leninu svoje gorje: gosposka da je sklenila izterjati od njega vso škodo zaradi gozdnega požara. To pa pomeni, da pridejo on in njegovi otroci na beraško palico.

Vladimir Ilič ga poslušal do konca in pravi:

»Brez sodišča nimajo pravice odločevati to zadevo. Jaz, Dmitrij Danilovič, ti sestavim tako pisanje, ti ga pa odnesi v mesto glavnemu gozdarju.«

»E, kaj pa, če mi ta ne sprejme pisanja?«

»Na mizo mu ga položi.«

»Pa ga bo vrgel z mize.«

Vladimir Ilič je pogledal Daniloviča in zmajal z glavo:

OB 25-LETNICI LENINOVE SMRTI

A. KONONOV

Dve zgodbi o Leninu

»Vendarle ne smeš pustiti te reči tako. Če upravnik vrže pisanje na tla, ga ti poberi.«

»Pa me bo zapodil ven!«

In res je bilo tako: utegnil mu je pokazati vrata. To je vedel tudi Vladimir Ilič.

»Tedad spusti pisanje v poštno skrinjico: Ako dobi gosposka pisanje po pošti, se ga bo težje ubranila.«

Pri tem je ostalo. Vladimir Ilič je spisal prošnjo, ki io je bilo treba vložiti, in Dmitrij Danilovič se je z njo odpeljal v mesto.

Vrnil se je Dmitrij Danilovič iz mesta — in spet je bil nekam slabe volje.

Lenin ga je poklical k sebi v kočico:

»Nu, kako je s tvojo stvarjo?«

»I kaj, s stvarjo... sama nesreča, Vladimir Ilič.«

Tako pravi, sam pa Lenin niti ne pogleda ne. Vladimir Ilič vidi, da nekaj ni v redu.

»Kje je pisanje? Si ga vzel v mesto?« Danilovič je zakašljajal in segel z roko v žep. sam Bog si ga vedi, po kaj. Pa nič ne pomaga, na odkriti vprašanje je treba dati odgovor.

Zardel je.

»I ne... žena ga je nekam vtaknila.«

Kasneje je Danilovič pravil: Lenin se je razjezil. Razjezil se je, poskočil in jel hoditi po sobi. Zmerjati pa kmeta Dmitrija Daniloviča ni začel. Lenin je videl: kmet se je bil zbal gosposke, zbal se je bil dati pisanje iz rok.

Pomolčal je Vladimir Ilič. Nato pa de:

»Dmitrij Danilovič! Naučiti se moraš, da boš branil samega sebe. Oglasi se jutri zjutraj pri meni.«

Ta je zjutraj res prišel, in Lenin je imel novo pisanje že spisano. Dal ga je Daniloviču, naj ga podpiše. V mesto ga je pa to pot sam odposlal.

Od tistih dob je minilo leto dni, minilo je drugo leto. Kmetje vidijo: gosposka

pušča Dmitrija Daniloviča pri miru in mu ne uniči gospodarstva.

Tudi Lenin je bil že odšel in Šušenskega, a kmetje so se še vedno spominjali tistega primera z gozdnim požarom.

»Leninovo pisanje je pomagalo.«

Domov v Rusijo!

Lenin je bil na tujem, v Švici, ko so v Rusiji strmoglavili carja. Kakor hitro je to zvedel, ni hotel čakati niti minute. Nič več mu ni bilo strpeti daleč od domovine in srce ga je burno gnalo v Rusijo.

A priti domov ni bilo tako preprosta reč: okrog in okrog je divjala vojna.

Nazadnje, po dolgem prizadevanju, so Leninu in drugim ruskim tovarišem, ki so živel v tujini, dovolili, da smejo skozi Nemčijo in Švedsko odpotovati v Petrograd; terjali so le, da nikjer na nobeni postaji ne zapuste vlaka in se ne razgovarjajo z nobenim Nemcem.

V železniškem vozu je Lenin takoj odšel v svoj oddelek in se vanj zaprl: na Ruskem ga je čakalo novo veliko delo, zato je moral marsikaj premisliti.

Vlak je drvel skozi Švico proti nemški meji. Marec je še bil, toda na majcenih, čistih vrtičkih švicarskih postaj so že cvele rože. Lenin vsega tega ni opažal. Sedel je pri oknu in naglo nekaj pisal na listke papirja. Potem je odložil listke v stran in rekel Nadeždi Konstantinovni:

»V Rusiji nas bodo prej ali slej prijeli.«

Iz brzojavk mu je bilo znano, da so v Rusiji strmoglavili carja, v vlado pa postavili nekega graščaka, nekega bogatega milijonarja, nekega tovarnarja in še druge, ki so bili tem trem močno

podobni. Tako da ne bi bilo nič čudnega, če bi ti ljudje v resnici sklenili Lenina zapreti.

Drugi potniki niso na to niti mislili. Zbrali so se bili na hodniku voza in so veselo krampljali, se smejali in peli... Zelo so želeli, da bi bil tudi Lenin z njimi, a poklicati se ga niso upali. Tedaj je nekaj tovarišev stopilo k njegovim vratom in jelo potihoma brundati:

... Oblaki se kopičijo,
megla pokriva plan,
povej, kaj si zamislil se,
povej, naš ataman!

Lenin jih je slišal, se zasmeljal in stolil na hodnik.

In vsi so postali še bolj veseli. Skupno z Vladimirjem Iličem so zapeli novo pesem.

Ko pa je bila nemška meja že blizu, je Vladimir Ilič odredil:

»Nu, zdaj nehajmo peti!«

Nazadnje se je vlak ustavil ob morskem prelivu. Tu je bila znova meja: onkraj preliva se je začela spet druga dežela — Švedska.

Na prelivu, ob pristanu, je plaval naređ velikanski parnik. V njegovi notranjščini, v trupu, so bile položene tračnice, in parni stroj je potniške vozove polagoma, drugega za drugim, zavlekel vanj. Ves vlak je dobil prostora v notranjščini parnika — in še ga je mnogo ostalo, tako velikanska reč je bila to.

Čez preliv so se dolgo vozili: kapitan se je bal, da ne bi zadel na kako mino. Razen tega se je vzdignil vihar; valovi so premetavali parnik sem ter tja. Mnogi izmed potnikov so oboleli. A Vladimir Ilič se morske bolezni ni bal.

Nazadnje se je pokazala švedska opala. Od tod, iz švedske prestolnice,

je Lenin poslal v Petrograd brzojavko o svojem bližnjem prihodu. To je bilo ponoči.

Lenin se je dvizal, vsaka ura mu je bila dragocena. In tako je predložil, naj bi skrajsali pot in se ne bi peljali naprej po železnici skozi vso Švedsko, ampak po ledu naravnost čez zaliv.

In evo, proti jutru je že stal s sopotniki v majhnih ribiški vasi na morski obali. Od tod si ob jasnih dneh lahko razločil ruski breg.

Tisto jutro pa je visela nad zamrzlim morjem bela megla in v daljavi pred seboj nisi videl ničesar.

Jeli so se odpravljati na pot. Švedski kmetje se vozijo na majhnih sankah s krugalčki. Na enih sankah lahko sedita razen voznika samo dve osebi. Rusov, ki so se vračali domov, pa je bilo trideset. Potemtakem je bilo treba najeti petnajst sani.

Tako so tudi storili. V sanke so vpregli petnajst kosmatih švedskih konjčev. In v megli so vsi krenili preko ledenega morskega zaliva — v goslim redu, sanke za sankami.

Sani z Vladimirjem Iličem so bile prvi v sredini.

Tedaj so vsi zagnali klic:

»Lenina naprej! Lenin se mora peljati na čelu!«

Voznik je ošinil konja, in sanke z Vladimirjem Iličem so naglo zdrvele naprej.

Med prvimi se je vozilo mlado dekle. Ta je držala v rokavi svojo rdečo oglavno ruto in si na vse načine prizadevala, da bi jo navezala na paličico. Ko jo je Lenin prehitel, je to videl in uganil, da bi rada napravila rdečo zastavo.

Molče je stegnil roko. In dekle mu je podalo rdečo ruto.

Megla se je v tistem trenutku začela trgati, sonce je pogledalo izza nje.

In v daljavi, na obali, se je pokazala očem streha velike hiše: to je bila postaja, s katere je vodila železnica v Petrograd.

Ko je bila obala že čisto blizu, je Vladimir Ilič zamahnil z rdečo zastavo nad glavno.

Njemu naproti je plapolala druga zastava. To zastavo so bili razvili nad streho postaje revolucionarni mornarji in vojaki.